REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U POŽEGI
Sv. Florijana 2, POŽEGA

Poslovni broj: P-167/2026-19

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Požegi, po sucu ovoga suda Ilki Leko, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja Ede Švigir iz Požege, Dr. Franje Tuđmana 8, OIB: 31768683846 koga zastupa Odvjetničko društvo Rački i kolege j.t.d. iz Zagreba protiv tuženika Hrvatska poštanska banka d.d., Zagreb, Jurišićeva ulica 4, OIB: 87939104217 koga zastupa punomoćnik Jurica Barbarić, odvjetnik iz Vinkovaca, radi utvrđenja i isplate, nakon glavne rasprave održane 12. listopada 2026. u nazočnosti tužitelja Ede Švigir i zamjenika punomoćnika tužitelja Dominika Brekalo, odvjetnika iz Požege i presude objavljene 29. listopada 2026.

p r e s u d i o j e

I Utvrđuje se da je ništetna i nepoštena odredba članka 6. stavak 1. Ugovora o kreditu, broj: 212830 od 7. prosinca 2007. sklopljenog između Volksbank d.d. Zagreb kao prednika tuženika Hrvatska poštanska banka d.d. Zagreb, Jurišićeva ulica 4, OIB: 87939104217, kao kreditora i tužitelja Ede Švigira iz Požege, Dr. Franje Tuđmana 8, OIB: 31768683846, kao korisnika kredita, potvrđenog kod Javnog bilježnika Ante Brekala iz Požege dana 7. prosinca 2007. pod brojem OV-23643/07; u dijelu koji glasi: „Naknada za obradu zahtjeva i administraciju kredita: jednokratno 1,10 % (jedancijeladesetposto) od iznosa kredita, minimalno 500,00 (petstokunainulalipa) kn naplaćuje se neposredno prije isplate kredita.“.

II Nalaže se tuženiku Hrvatska poštanska banka d.d. Zagreb, Jurišićeva ulica 4, OIB: 87939104217, isplatiti tužitelju Edi Švigiru iz Požege, Dr. Franje Tuđmana 8, OIB: 31768683846, iznos od 128,60 eur sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 10. 3 prosinca 2007. do 31. prosinca 2007. godine po stopi određenoj člankom 1. Uredbe o visine stope zateznih kamata (NN 72/02, 153/04), od 01. siječnja 2008. godine do 31. srpnja 2015. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope HNB koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, od 01. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi u visini prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate od strane Hrvatske narodne banke za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanom za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg

polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, sve u roku od 15 dana.

III Nalaže se tuženiku Hrvatska poštanska banka d.d., OIB: 87939104217, naknaditi tužitelju Edi Švigiru, OIB: 31768683846, troškove parničnog postupka u iznosu od 312,50 eur sa zakonskim zateznim kamatama koje teku od presuđenja do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke sve u roku 15 dana.

S preostalim zahtjev za naknadu troškova parničnog postupka tužitelj se kao s neosnovanim odbija.

Obrazloženje

1. Tužitelj Edo Švigir podnio je tužbu protiv tuženika Hrvatske poštanske banke d.d. radi utvrđenja i isplate. U tužbi navodi da su tužitelj i prednik tuženika, Volksbank d.d. Zagreb dana 7. prosinca 2007. sklopili Ugovor o kreditu broj: 212830, koji je potvrđen kod Javnog bilježnika Ante Brekala iz Požege dana 7. prosinca 2007. pod brojem OV-23643/07, a prema kojem je prednik tuženika kao kreditor, tužitelju kao korisniku kredita, odobrio i stavio na raspolaganje kredit u kunskoj protuvrijednosti od 19.888,14 CHF, prema srednjem tečaju kreditora na dan korištenja kredita. Tužitelj ističe kako se radi o tipskom ugovoru o kreditu, u kojem je u članku 6. stavak 1. ugovoreno da je tužitelj u obvezi isplatiti tuženiku jednokratnu naknadu od 1,10 % iznosa kredita, koja je tužitelju naplaćena neposredno prije isplate kredita. Dokaz: Ugovor o kreditu broj: 212830 od 7.12.2007. Ugovorna odredba iz članka 6. stavak 1. predmetnog Ugovora o kreditu, kojom je ugovoreno plaćanje jednokratne naknade tzv. „ulazne naknade“ je nepoštena i ništetna. Tužitelj se na pravnu osnovu svog zahtjeva za utvrđenje ništetnosti ugovorne naknade za obradu kredita, poziva na presude Suda EU, koja je obvezujuća za sudove u Republici Hrvatskoj te pozitivne hrvatske propise. Presudama Suda EU u predmetima C-84/19 i C-244/19 odlučeno je kako i pod kojim okolnostima je nacionalni sud dužan utvrditi da li je odredba koja sadrži troškove obrade kredita ništetna. U navedenim predmetima u vezi problematike naplate naknada za obradu kredita (Sud EU koristi termin „naknade za otvaranje“) utvrđeno je da čl. 2., čl. 4. st. 2 i čl. 5. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da se kao ugovorne odredbe koje su obuhvaćene pojmom „glavni predmet ugovora“ trebaju shvatiti one koje utvrđuju bitne činidbe tog ugovora i koje ga kao takvog određuju. Nasuprot tomu, odredbe koje su akcesornog značaja u usporedbi s onima koje definiraju samu bit ugovornog odnosa ne mogu biti obuhvaćene tim pojmom. Naknada za otvaranje uključena u ukupan trošak zajma nije njegova bitna

činidba. U svakom slučaju, sud države članice dužan je provjeriti jasnoću i razumljivost ugovorne odredbe koja se odnosi na glavni predmet ugovora i to neovisno o prenošenju čl. 4 st. 2. navedene direktive u pravni poredak te države članice. Čl. 3 st. 1. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da ugovorna odredba ugovora o zajmu sklopljenog između potrošača i financijske institucije kojom se potrošaču nalaže plaćanje naknade za otvaranje može stvoriti na štetu potrošača znatniju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka u suprotnosti sa zahtjevom dobre vjere, kad financijska institucija da ta naknada odgovara stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima, što je na sudu koji je uputio zahtjev da provjeri. Stoga nije sporno kako ugovorna odredba o naknadi za odobrenje kredita ne spada pod „ugovorne odredbe o predmetu ugovora i primjerenosti cijene“ te se na istu ne odnosi isključenje testa nepoštenosti. Test nepoštenosti preuzet je iz čl. 3. st. 1. Direktive 93/13/EEZ i u vrijeme sklapanja spornog ugovora bio je sadržan u članku 81. stavak 1. tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine broj 96/03). Činjenica da je visina naknade za odobrenje kredita bila propisana ugovorom o kreditu nije dokaz da su stranke o toj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovarale. U ovoj pravnoj stvari, tuženik nije tužitelju iskazao koji su to točno troškovi u vezi postupka odobravanja kredita pa da bi iste tužitelj morao nadoknaditi niti mu je objašnjena struktura tih troškova i zašto je iznos te naknade u izravnoj korelaciji s iznosom kredita koji se traži. Nadalje, u ugovoru o kreditu nije navedeno po kojem tečaju će se obračunati sporna naknada (kupovni, srednji ili prodajni) niti je precizirano da li se obračunava tečaj na dan sklapanja ugovora, na dan isplate kredita, ili na neki treći dan. Dodatno tužitelj ističe kako je čl. 96. st. 1. tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine 79/07) propisano: (1) Ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, dok je st. 2. istog članka propisano: (2) Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca. 2 Slijedom navedenog, a budući da ne bi smjelo biti sporno da se u konkretnom slučaju radi o tipskom ugovoru o kreditu, dakle unaprijed formuliranom ugovoru od strane tuženika na koji tužitelj nije imao utjecaja; o predmetnoj naknadi se nije pojedinačno pregovaralo. Kako se o odredbi nije pojedinačno pregovaralo, da bi se ista smatrala nepoštenom treba suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokovati neravnotežu u pravima i obvezama na štetu potrošača. Nadalje, čl. 102. st. 1. istog Zakona o zaštiti potrošača je propisano da je nepoštena ugovorna odredba ništetna. Dakle, polazeći od nesporne činjenice da su odredbe koje su se odnosile na naplatu naknade za obradu kreditnog zahtjeva bile sastavni dio standardnog ugovora o kreditu, unaprijed sastavljenog od tuženika, a o kojim odredbama se nije pojedinačno pregovaralo niti je tužitelj imao utjecaj na njihov sadržaj, a kojim odredbama je, suprotno načelu savjesnosti i poštenja tužitelju nametnuta prekomjerna i ekonomski potpuno neopravdana obveza tužitelja; tužitelju je zaračunata naknada za kredit u visini 1,10 % iznosa kredita što je iznosilo 218,77 CHF. Iz dopisa tuženika od 26. lipnja 2025. proizlazi da je gore navedena naknada naplaćena dana 10. prosinca 2007. u kunskoj protuvrijednosti od 968,91 kn; a što preračunavanjem u valutu euro po fiksnom tečaju 1,00 EUR = 7,53450 HRK iznosi 128,60 EUR. Isto predstavlja visinu tužbenog zahtjeva, a koji iznos je tuženik, prilikom isplate kredita, tužitelju neosnovano uskratio od glavnice kredita te ga je tuženik, kao nepošten stjecatelj, obvezan vratiti tužitelju sa zakonskom zateznom

kamatom od dana stjecanja. Slijedom navedenog predlaže se sudu da nakon provedenog postupka donese presudu kojom se utvrđuje da je ništetna i nepoštena odredba članka 6. stavak 1. Ugovora o kreditu, broj: 212830 od 7. prosinca 2007. sklopljenog između Volksbank d.d. Zagreb kao prednika tuženika Hrvatska poštanska banka d.d. Zagreb, Jurišićeva ulica 4, OIB: 87939104217, kao kreditora i tužitelja Ede Švigira iz Požege, Dr. Franje Tuđmana 8, OIB: 31768683846, kao korisnika kredita, potvrđenog kod Javnog bilježnika Ante Brekala iz Požege dana 7. prosinca 2007. pod brojem OV-23643/07; u dijelu koji glasi: „Naknada za obradu zahtjeva i administraciju kredita: jednokratno 1,10 % (jedancijeladesetposto) od iznosa kredita, minimalno 500,00 (petstokunainulalipa) kn naplaćuje se neposredno prije isplate kredita.“. Nalaže se tuženiku Hrvatska poštanska banka d.d. Zagreb, Jurišićeva ulica 4, OIB: 87939104217, isplatiti tužitelju Edi Švigiru iz Požege, Dr. Franje Tuđmana 8, OIB: 31768683846, iznos od 128,60 eur sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 10. 3 prosinca 2007. do 31. prosinca 2007. godine po stopi određenoj člankom 1. Uredbe o visine stope zateznih kamata (NN 72/02, 153/04), od 01. siječnja 2008. godine do 31. srpnja 2015. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope HNB koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, od 01. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi u visini prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate od strane Hrvatske narodne banke za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanom za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, sve u roku od 15 dana. Nalaže se tuženiku Hrvatska poštanska banka d.d. Zagreb, Jurišićeva ulica 4, OIB: 87939104217, naknaditi tužitelju Edi Švigiru iz Požege, Dr. Franje Tuđmana 8, OIB: 31768683846, troškove parničnog postupka koliko isti budu iznosili sa zakonskim zateznim kamatama koje teku od presuđenja do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, sve u roku 15 dana.

2. Tuženik Hrvatska poštanska banka d.d. u odgovoru na tužbu naveo je prije upuštanja u raspravljanje tuženik ističe prigovor mjesne nenadležnosti Općinskog suda u Požegi budući da su stranke sporazumno ugovorile mjesnu nadležnost suda u Zagrebu. Naime, Ugovorom o kreditu br. 212830 od 7. 12. 2007. (dalje: Ugovor o kreditu) u čl. 11. t. 5. propisano je da ugovorne strane za sve sporove proizašle iz predmetnog Ugovora i u vezi s njim ugovaraju nadležnost suda u mjestu sjedišta

Kreditora (u Zagrebu). Odredbom članka 70. Zakona o parničnom postupku (NN 53/1991 - 89/2014, dalje: ZPP) dopušten je ovakav sporazum mjesne nadležnosti suda ako zakonom nije određena isključiva mjesna nadležnost suda. S obzirom da u konkretnom slučaju nije propisana isključiva mjesna nadležnost, valjan je sporazum o mjesnoj nadležnosti te je jedino i isključivo, sukladno gore navedenom, u ovoj pravnoj stvari mjesno nadležan Općinski građanski sud u Zagrebu kao stvarno nadležan prvostupanjski sud. Tuženik dostavlja odluku Vrhovnog suda RH broj Gr1 238/12-2 od 2. travnja 2012. u kojoj je odlučeno da „su stranke imale pravo u skladu s odredbom čl. 70. st. 2. ZPP ugovoriti mjesnu nadležnost suda koji je mjesno nadležan prema toj odredbi. Tu su mogućnost stranke iskoristile ugovorivši mjesnu nadležnost Općinskog suda u Sesvetama na čijem području se nalazi sjedište tuženika“. Nadalje, tužitelj ničim nije potkrijepio svoje tvrdnje da je ugovor sklopljen na unaprijed formuliranom obrascu te da se o mjesnoj nadležnosti nije pojedinačno pregovaralo, niti je tužitelj dokazao postojanje isključive mjesne nadležnosti drugog suda, tuženik predlaže Naslovu da se oglasi mjesno nenadležnim za suđenje u ovom predmetu te da spis predmeta dostavi stvarno i mjesno nadležnom sudu u Zagrebu. Također, tuženik prije upuštanja u raspravljanje o osnovi tužbenog zahtjeva ističe prigovor zastare predmetnog potraživanja. Tužitelj je predmetni parnični postupak pokrenuo tužbom dana 14. 8. 2025. pa tuženik prigovara zastari utuženog iznosa s osnova stjecanja bez osnove sukladno Zakonu o obveznim odnosima (NN 35/05 – 126/21, dalje kao: „ZOO“). Prema čl. 215. st. 1. ZOO-a, zastara počinje teći prvog dana poslije dana kada je vjerovnik imao pravo zahtijevati ispunjenje obveze, ako zakonom za pojedine slučajeve nije što drugo propisano. Prema navedenom, zastara počinje teći prvoga dana dospjelosti tražbine. Dalje, u čl. 1111. st. 1. istog Zakona navodi se da kad dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti ili zakonu, stjecatelj je dužan vratiti ga, odnosno, ako to nije moguće, naknaditi vrijednost postignute koristi. Prema navedenom, dospjelost stečenog bez osnove nastupa već u trenutku kada dođe do stjecanja. Dakle, o tog trenutka stjecatelj je dužan vratiti ono što je stekao, a osiromašeni ima pravo zahtijevati vraćanje onoga što je stjecatelj stekao. Takav pravni stav o početku tijeka zastarijevanja kondikcijskih zahtjeva desetljećima je dijelila i naša sudska praksa. Tako je i sam Vrhovni sud Republike Hrvatske (Dalje: VSRH) konzistentno tijekom desetljeća zauzimao stajalište da dospjelost stečenog bez osnove nastupa u trenutku stjecanja, a od kada je imovina stjecatelja povećana. Zastarni rok u vezi navedenog je opći zastarni rok od 5 godina od dana stjecanja, a s obzirom da je tužitelj tužbu podnio tek 14. 8. 2025., osnovan je prigovor zastare potraživanja s osnova stečenog bez osnove, jer je protekao rok od pet godina od dana kad je tuženik stekao uplatu predmetnog iznosa naknade od strane tužitelja. Tuženik se ovim putem očituje na pogrešno pravno shvaćanje Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske (dalje: Pravno mišljenje VSRH) održane 30. siječnja 2020 (Su-IV-47/2020-2) zastarni rok kao posljedica utvrđenja ništetnosti ugovora počeo teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. U odnosu na navedeno, tuženik dostavlja pravno mišljenje prof.dr.sc. Marko Baretić, redovitog profesora u trajnom izboru na Katedri za građansko pravo Pravnog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu, od 19. 11. 2024., kojim isti podrobnije analizira problematiku početka tijeka zastare restitucijskih zahtjeva proizašlih iz ništetnih pravnih poslova. Prema navedenom, citirano Pravno mišljenje VSRH u potpunosti negira postojeće zakonsko uređenje te je u potpunosti protivno odredbama ZOO-a koji uređuje pitanje početka zastare restitucijskih zahtjeva općenito, pa tako i u

pogledu restitucijskih zahtjeva koji proistječu iz ništetnih pravnih poslova. Sudovi su dužni suditi na temelju zakona, a ne kreirati pravo, kao što je to učinio VSRH spomenutim Pravnim mišljenjem, što predstavlja miješanje sudbene vlasti u zakonodavnu vlast. Navedeno Pravno shvaćanje, zauzeto je na sjednici odjela VSRH-a temeljem čl. 40. st. 2. Zakona o sudovima (Dalje: ZS), te je postalo ustaljena praksa koju će obvezatno slijediti sva vijeća VSRH-a , Stranica 2 od 5 Stranica 3 od 5 a posljedično snagom uvjerljivosti odluka VSRH-a, i svi nižestupanjski sudovi. Međutim, u spojenim predmetima C-554/21, C-622/21 i C-727/21, Financijska agencija protiv Hann Invest d.o.o., Mineral-Sekuline d.o.o., Udruga KHL Medveščak Zagreb, od 11. srpnja 2024. godine, Sud Europske unije (Dalje: SEU) donosi odluku kako rješenje predviđeno čl. 40. st. 2. ZS-a, po kojem sjednica odjela suda ima ovlast prisiliti, prihvaćanjem „pravnog shvaćanja“, sudsko vijeće nadležno u predmetu da izmjeni sadržaj sudske odluke koju je prethodno donijelo, nije u skladu s čl. 19. st. 1. Ugovora o Europskoj uniji. Tuženik također dostavlja pravno mišljenje prof.dr.sc. Aleksandre Maganić, profesorice na Katedri građanskog procesnog prava Pravnog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu, od 2. 12. 2024., u kojem su razjašnjene pravne posljedice odluke u predmetima C-554/21, C-622/21 i C-727/21, Financijska agencija protiv Hann Invest d.o.o., Mineral-Sekuline d.o.o., Udruga KHL Medveščak Zagreb, od 11. srpnja 2024. godine. Naime, prema citiranom mišljenju, ako presuda u predmetu Hann-Invest i dr. ima učinak prema svim nacionalnim sudovima (erga omnes) i ako djeluje retroaktivno (ex tunc) na pravna shvaćanja koja su donesena primjenom unutarnjeg mehanizma koju je Sud EU ocijenio protivnima s čl. 19. st. 1. podst. 2. UEU-a, onda je i rezultat toga unutarnjeg mehanizma, odnosno pravno shvaćanje protivno pravu EU. Međutim, promjena sudske prakse ne može se temeljiti na (obvezatnim) pravnim shvaćanjima koja bi bila protivna već postojećoj zakonskoj odredbi i koja bi to pitanje uređivala na posve nov način, dakle suprotno zakonu. D o k a z: - citirana mišljenja prof.dr.sc. Marko Baretić i prof.dr.sc. Aleksandre Maganić x2, - Odluka suda EU, C-554/21, C-622/21 i C-727/21, Financijska agencija protiv Hann Invest d.o.o., Mineral-Sekuline d.o.o., Udruga KHL Medveščak Zagreb. U svakom slučaju, da prvostupanjski sud iz nekog razloga i ne prihvati tijek zastarnog roka na koje upućuje tuženik, isti bi u tom slučaju, sukladno stajalištu iznesenom u presudi Vrhovnog suda RH Rev 2245/17 od 20. 3. 2018. trebao primijeniti zastarni rok koji počinje ponovno teći pravomoćnim okončanjem parnice Potrošač donošenjem presude Visokog trgovačkog suda RH broj Pž-7129 od 13. 6. 2014. (u odnosu na promjenjivost kamatne stope), odnosno presude Visokog trgovačkog suda RH broj Pž-6632/17 od 14. 6. 2018. (u odnosu na vezanost glavnice kredita za CHF valutnu klauzulu). 4. Da bi se određena ugovorna odredba mogla utvrditi ništetnom, kumulativno moraju biti ispunjeni uvjeti; - da se o toj odredbi nije pojedinačno pregovaralo - da je odredba i/ili nejasna, i/ili teško razumljiva i/ili teško uočljiva - da je odredba suprotna načelu savjesnosti i poštenja i da stoga uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Članak 6. 1. Ugovora o kreditu jasno propisuje da se tužitelj tuženiku obvezuje platiti naknadu za obradu kreditnog zahtjeva, pri čemu je iznos naknade za odobrenje kredita jasno i razumljivo izražen u postotku od 1,10%. Dakle, odredba u Ugovoru je jasno postavljena i smještena na vidljivo mjesto, bez ikakvih dodatnih uvjeta predviđenih posebnim odredbama koji bi bili napisani manjim slovima ili uključene u fusnotu. Da je odredba o naknadi za obradu i administraciju kredita jasna i uočljiva nije i ne može biti dvojbeno, budući da je ista sastavni dio Ugovora i u njemu je izričito navedena. Postojanje i naplaćivanje naknade za obradu i administraciju kredita u vrijeme sklapanja Ugovora bila je uvriježena u praksi banaka te je tužitelj u svakom trenutku

bio slobodan pregovarati s tuženikom oko plaćanje spomenute naknade. Također, tužitelj nije potkrijepio niti jednim dokazom tvrdnju da se o spornoj odredbi ugovora nije pojedinačno pregovaralo, niti pokušao dokazati da se radilo o formularnom ili tipskom ugovoru na čiji sadržaj tužitelj nije imao utjecaja. Svi ugovori o potrošačkom kreditu koje tuženik sklapa ili je sklopio s korisnikom kredita, prilagođeni su individualnim okolnostima tog korisnika. Stoga, ugovori o kreditu između različitih korisnika kredita razlikuju se po ključnim faktorima kao što su kamatna stopa, iznos glavnice, rok vraćanja i drugi uvjeti. Isto tako tužitelj je u svakom trenutku imao mogućnost odabrati neki drugi model kredita koji je bio dostupan na tržištu u to vrijeme. Također, Direktivom Vijeća Europske unije 93/13/EEZ čiji tekst je inkorporiran Zakonom o zaštiti potrošača u hrvatsko nacionalno zakonodavstvo je odredbom čl. 4. st. 2. Direktive propisano da se procjena o tome jesu li neke odredbe nepoštene ne odnosi na definiciju glavnog predmeta ugovora ni na primjerenost cijene i naknade na jednoj strani i isporučene usluge i robu, na drugoj, sve dok su te odredbe jasno i razumljivo sastavljene. Dakle, Direktiva propisuje tzv. načelo transparentnosti koje je razvijeno u praksi Suda EU kao načelo temeljem kojega u trenutku ugovaranja određenog pravnog posla potrošaču odredbe ugovora moraju biti razumljive ne samo na formalnoj i gramatičkoj razini, nego i na način da mu je pruženo dovoljno informacije temeljem kojih može shvatiti ekonomske posljedice ugovaranja određene odredbe. Također, potrebno je istaknuti odredbu članka 83. Zakona o zaštiti potrošača, koja propisuje da će sud prilikom ocjene poštenosti određene ugovorne odredbe uzeti u obzir prirodu robe ili usluge koja je predmet ugovora, sve okolnosti koje su prethodile i koje su pratila sklapanje ugovora, druge ugovorne odredbe te, ukoliko postoji, drugi ugovor koji se odnosi na ugovor koji se ocjenjuje i koji predstavlja glavni ugovor. Dakle, kako Direktiva, tako i ZZP utvrđuju kriterije na temelju kojih se ocjenjuje poštenost ugovorne odredbe. To znači da je i u ovom konkretnom slučaju nužno razmotriti informacije koje su tužitelju kao potrošaču bile dostavljene, kao i okolnosti koje su postojale prije i tijekom sklapanja ovog ugovora o kreditu. U odnosu na navedeno, tuženik ističe da je tužitelja u cijelosti informirao o njegovoj obvezi na plaćanje naknada za obradu i osiguranje kredita. Zbog činjenice da je tužitelji bio upoznat s obvezom plaćanja ulazne naknade te da je bio i upoznat s točno određenim iznosom koji mora podmiriti za ulaznu naknadu, Županijski sud u Zagrebu u presudi poslovnog broja Gž-2101/2022-4 od 11. listopada 2022. godine preinačuje prvostupanjsku presudu kojom je usvojen tužbeni zahtjev te odbija u cijelosti tužbeni zahtjev s obrazloženjem: „Nije sporno da je tužiteljica bila upoznata sa visinom naknade za obradu kredita prije sklapanja Ugovora o kreditu u vezi sa čim je detaljno informirana o visini naknade koju plaća korisnik sa statusom klijenta odnosno bez statusa klijenta banke (sve prema Ponudi-list 18 spisa, dostavljene po tuženiku u kojoj se između ostalog određeno navodi: "ISKORISTITE JOŠ POVOLJNIJE UVJETE ERSTE KREDITA-ostvarite status klijenta Erste banke otvaranjem tekućeg računa-prebacivanjem redovnih mjesečnih primanja", a nastavno su određeno navedeni svi uvjeti kredita za one koji imaju status klijenta i one koji nemaju taj status, tako da je uz ostalo jasno navedeno da prvi sa statusom klijenta plaćaju naknadu za obradu kredita u visini od 2%, a ostali bez tog statusa u visini od 3% od iznosa kredita).“ 5. Nadalje, tuženik ističe kako nema nikakvog zakonskog uporišta u tada primjenjivim propisima, a niti uporišta u sudskoj praksi, da je nedopuštena ugovorna odredba prema kojoj tuženik ima pravo na naknadu za obradu ugovora o kreditu. Iz samog sadržaja Ugovora o kreditu jasno se može zaključiti da se ne radi o prikrivenim odredbama, već o izričitim, jasno vidljivim i konkretno (u postotku) definiranim uvjetima. S obzirom na svojstvo tužitelja

kao stranke u postupku, iskaz svjedoka u ovom kontekstu ne može se smatrati vjerodostojnim. Tužitelj je, nakon što je pročitao ugovor i upoznao se s njegovim uvjetima, imao potpunu mogućnost odlučiti hoće li sklopiti ugovor ili od njega odustati. Također, sudska praksa podržava navode koje je iznio tuženik. U presudi Županijskog suda u stranica 4 od 5 Splitu, broj Gž-1215/2020 od 24. 2. 2021., sud potvrđuje prvostupanjsku presudu kojom se odbija tužbeni zahtjev za utvrđenje ništetnosti odredbi ugovora o obradi kredita i prijevremenoj otplati. Drugostupanjski sud ističe kako je prvostupanjski sud ispravno ocijenio da su odredbe ugovora koje se odnose na naknadu za obradu kredita i prijevremenu otplatu dovoljno jasne, razumljive i uobičajene za ugovore o kreditima iz tog razdoblja, bez obzira na valutu, te da su korisnici kredita mogli opravdano očekivati takve uvjete prema samoj formulaciji ugovora. Također, sud smatra da iz teksta ugovora nije očito što bi korisniku kredita moglo biti nejasno. 6. Što se tiče visine tužbenog zahtjeva, tuženik ističe da tužitelj nije dokazao osnovu svog tužbenog zahtjeva, te stoga nije opravdano ulaziti u raspravu o visini istog. Slijedom navedenog, tuženik po punomoćniku predlaže da Naslov po provedenom postupku odbije tužbeni zahtjev tužitelja kao neosnovan i obveže tužitelja na plaćanje prouzročenih parničnih troškova tuženiku zajedno s pripadajućim zateznim kamatama po stopi sukladno čl. 29. Zakona o obveznim odnosima tekućim od dana donošenja presude u ovom predmetu.

3. U podnesku od 17. srpnja 2026. tužitelj se očitovao na odgovor na tužbu tuženika te je naveo da u odnosu na prigovor zastare na koji se tuženik poziva, tužitelj ističe kako tuženik istome neosnovano prigovara. Građanski odjel Vrhovnog suda Republike Hrvatske, na svojoj sjednici dana 30. siječnja 2020., zauzeo je pravno shvaćanje koje glasi: "Zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavak 1. ZOO/05 (članak 104. stavak 1. ZOO/91) kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora.". Prema iznesenom shvaćanju utužena tražbina tužitelja nije mogla zastarjeti budući bi zastarijevanje počelo teći tek pravomoćnošću odluke u ovoj pravnoj stvari, uz utvrđenje ništetnom predmetne odredbe Ugovora o kreditu. Unatoč tome što je tuženik iznio stajalište u odgovoru na tužbu da se isti zaključak Građanskog odjela VSRH ne može primijeniti na predmetnu pravnu stvar i da isto dovodi do ukidanja instituta zastare; isto stajalište nije ispravno. Naime, zaključkom Građanskog odjela VSRH se ne ukida institut zastare, već je utvrđen početak zastarnog roka u slučaju utvrđenja ništetnosti; a što je datum pravomoćnosti sudske odluke u svakoj pojedinoj stvari. Tužitelj također ističe da su stručni članci te tumačenja na koje se tuženik poziva u svom podnesku, irelevantni za ovu pravnu stvar obzirom da se radi o pojedinačnim i osobnim tumačenjima koji je nadasve u suprotnosti sa sudskim zaključcima; a od utjecaja na zastarni rok nije niti pravomoćno okončane parnice Potrošač. Ugovorna odredba o plaćanju naknade za obradu kredita, tzv. ulazne naknade je unesena u čl. 6. st. 1. predmetnog Ugovora o kreditu, kojom se tužitelj kao korisnik kredita obvezuje platiti sve troškove vezane uz odobravanje kredita; je nepoštena i ništetna. Naime, iz čl. 1. predmetnog Ugovora o kreditu je vidljivo da je tuženik tužitelju stavio na raspolaganje iznos u kunama koji odgovara protuvrijednosti od 19.888,14 CHF u protuvrijednosti HRK prema srednjem tečaju Hrvatske narodne banke za devize na dan korištenja kredita. Tužitelj u trenutku zaključenja predmetnog ugovora nije znao niti koji iznos će mu biti isplaćen u kunama niti vrijeme isplate; pa samim time nije niti mogao znati koji iznos i kada će

biti ustegnut na ime ulazne naknade. Nadalje, iz same formulacije predmetne odredbe je vidljivo da je tuženik paušalno naveo da se tužitelj obvezuje podmiriti sve troškove vezane uz odobravanje kredita te da isti nisu niti određeni niti odredivi. Sporno odredba sadržana u čl. 6. st 1. predmetnog Ugovora o kreditu je sastavni dio tipskog ugovora o kreditu, unaprijed formulirana od strane tuženika, na koji sadržaj odredbe tužitelj nije imao utjecaja; a o istoj odredbi se nije niti pojedinačno pregovaralo. Nadalje, tužitelj nije niti upoznat sa samom odredbom niti s time na što se navedena naknada odnosi tj. koji su stvarni troškovi tuženika sadržani u toj odredbi, kolika je točna visina naknade niti način naplate. Nadalje, sukladno odredbi čl. 96. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača (dalje u tekstu: ZZP), ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a sukladno odredbi čl. 96. st. 2. ZZP, smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. Sukladno odredbi čl. 102. st. 1. ZZP, nepoštena ugovorna odredba je ništetna. Dakle, bilo kakva ustega na ime naknade prilikom isplate kredita predstavlja značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana jer tužitelj kao potrošač ne može financirati tuženika plaćanjem naknada niti financirati plaće tuženikovih zaposlenika. Također, značajna neravnoteža u pravima i obvezama se ogleda i u tome da tuženik tužitelju ne bi odobrio kredit ukoliko tužitelj ne bi potpisao ugovor o kreditu u njegovoj cjelini, tj. sa odredbom o naplati sporne naknade. Naime, tužitelju je takva ugovorna odredba nametnuta od strane tuženika kao sastavni dio ugovora kojeg je tužitelj kao korisnik kredita mogao ili prihvatiti u cijelosti ili odbiti u cijelosti, bez mogućnosti pregovora i odobrenja kredita bez plaćanja naknade. Dakle, tužitelj kao potrošač je ograničen uvjetima iz ponude banke glede svih ugovornih odredbi te tužitelj nije imao mogućnosti pregovora glede istih, uključujući i odredbu o naplati sporne naknade niti glede njenog (ne)prihvaćanja; a što je prouzročilo značajnu ravnotežu u pravima i 2 obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača. Naime, bez predmetne naknade za obradu kredita nije moguće zaključiti ugovor o kreditu već je ista odredba sadržana u tipskom ugovoru koji sastavljaju banke pri čemu se korisniku kredita ne pojašnjavaju odredbe i oko istih nema pregovora. Takvim postupanjem je povrijeđeno načelo savjesnosti i poštenja iz čl. 4. Zakona o obveznim odnosima, a koja odredba propisuje da su se u zasnivanju obveznih odnosa i ostvarivanju prava i obveza iz tog odnosa sudionici dužni pridržavati načela savjesnosti i poštenja. Zahtjev transparentnosti iz čl. 100. ZZP/07, podrazumijeva da su odredbe ugovora jasne, razumljive i lako uočljive, kao i da potrošač iz njih može na temelju točnih i razumljivih kriterija procijeniti sve ekonomske posljedice koje iz toga proizlaze. Naime, sporna odredba nije lako uočljiva jer se nalazi u samom ugovoru koji je gusto napisan teksta s mnogo informacija koje tužitelju nisu niti prezentirane niti pojašnjene, a u konačnici niti jasne. Uz to, odredba je formulirana na način da tužitelju odredba nije niti jasna niti razumljiva. Također, tuženiku nije bilo poznato kada će ta naknada biti naplaćena i koliki će tečaj CHF biti u trenutku naplate. Uz sve navedeno, tuženik tužitelju nije ukazao na postojanje sporne odredbe niti mu pojasnio njezin sadržaj, a posebno mu nije pojasnio točne i razumljive kriterije temeljem kojih je predmetna naknada utvrđena. Nastavno na izneseno, tužitelj nije nikako mogao procijeniti ekonomske posljedice prihvaćanja te odredbe potpisom ugovora. Zbog svega navedenog, predmetna ugovorna odredba je nepoštena i ništetna te je tuženik, kao ugovorna

strana koja je sastavljač tipskog ugovora i odgovorna osoba za ugovaranje nepoštene i ništetne ugovorne odredbe nametnute tužitelju kao potrošaču bez mogućnosti pregovaranja; nepošten stjecatelj. Sukladno čl. 1115. ZOO, kada se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se platiti zatezne kamate i to, ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja. Obzirom da je tuženik nepošten stjecatelj, isti je obvezan platiti zatezne kamate od dana naplate predmetne naknade za obradu kredita. O utvrđenju nepoštenosti i ništetnosti ugovorne odredbe o naplati naknade za obradu kredita te posljedično povratu naplaćene naknade temeljem takve odredbe zajedno sa zakonskim zateznim kamatama koje teku od dana naplate naknade je Vrhovni sud RH zauzeo jasno i nedvojbeno stajalište u svojim odlukama, primjerice Rev 673/2023-2 od 13. veljače 2024., Rev-1051/2023-2 od 3. travnja 2024. te Rev-715/2024-2 od 22. svibnja 2024.

4. Rješenjem Županijskog suda u Slavonskom brodu broj Gž-111/2026-2 od 10. travnja 2026. odbijen je prigovor tuženika mjesne nenadležnosti Općinskog suda u Požegi.

5. U dokaznom postupku izvršen je uvid u Ugovor o kreditu broj 212830 od 7. prosinca 2007., podatke Hrvatske poštanske banke od 24. lipnja 2025., a u svrhu dokazivanja saslušan je tužitelj Edo Švigir.

6. Na temelju ovako provedenog dokaznog postupka sud je nesporno utvrdio da je tužitelj kao korisnik kredita s pravnim prednikom tuženika Volksbank d.d. sklopio ugovor o kreditu dana 7. prosinca 2007.

6.1. Člankom 1. predmetnog ugovora o kreditu pravni prednik tuženika odobrio je tužitelju kredit u iznosu od 19.888,14 CHF u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke za devize važećem da dan isplate. Ugovorena je redovna kamatna stopa, a namjena kredita je kupnja vozila te je ugovoren rok otplate od 84 mjeseca.

6.2. Člankom 6. predmetnog ugovora o kreditu ugovorena je naknada za obradu zahtjeva i administraciju kredita jednokratno 1,10% od iznosa kredita odnosno minimalno 500,00 kn koja naknada se naplaćuje neposredno prije isplate kredita.

7. Između stranaka nije sporno da je tužitelju dana 10. prosinca 2007. kada je sklopljen ugovor o kreditu i prilikom isplate kredita naplaćena administrativna naknada za obradu kredita u iznosu od 968,91 kn.

8. Sud nalazi da je predmetna ugovorna odredba o plaćanju jednokratne naknade za obradu zahtjeva i administraciju kredita sastavni dio standardnog ugovora o kreditu unaprijed sastavljen od strane kreditora pa sud nalazi da se o istoj nije pojedinačno pregovaralo niti je tužitelj mogao utjecati na sadržaj ugovorne odredbe. Takva ugovorna odredba uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama jedne ugovorne strane, ovdje tužitelja u odnosu na drugu ugovornu stranu ovdje tuženika, a što je u suprotnosti s osnovnim načelima obveznog prava, načelu ravnopravnosti sudionika u obveznim odnosima i sud nalazi da je ništetna jer je suprotna prisilnim propisima.

9. U vrijeme sklapanja predmetnog ugovora o kreditu na snazi je bio Zakon o zaštiti potrošača (Narodne novine broj 96/03) koji odredbom članka 81. stavak 1. propisuje da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štete potrošača. Stavkom 2. iste odredbe propisano je kako se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca. Stavkom 3. iste

odredbe propisano je da činjenica da se o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo ne utječe na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima, ako cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da se radi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca. Stavkom 4. iste odredbe propisano je da ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u naprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo dužan je to dokazati. Odredbom članka 59. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine broj 96/03) propisano je da ugovor o potrošačkom zajmu mora sadržavati podatke za identifikaciju ugovora, odredbe o uvjetima pod kojima se zajam odobrava, a poglavito odredbe o troškovima koji se u vrijeme sklapanja ugovora naplaćuju te pretpostavkama pod kojima se ti troškovi mogu promijeniti. Člankom 87. stavak 1. istog zakona propisano je kako je nepoštena ugovorna odredba ništava. Stavkom 2. iste odredbe propisano je kako ništavost pojedine odredbe ugovora ne povlači ništavost i samog ugovora, ako on može opstati bez ništetne odredbe.

10. Prema odredbi članka 295. stavak 1. i 2. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22 i 155/23 – dalje ZOO-a) opći uvjeti ugovora su ugovorne odredbe sastavljene za veći broj ugovora koji jedna ugovorna strana (sastavljač) prije ili u trenutku sklapanja ugovora predlaže drugoj ugovornoj strani, bilo da su sadržani u formalnom (tipskom) ugovoru bilo da se na njih ugovor poziva. Opći uvjeti ugovora dopunjuju posebne pogodbe utvrđene među ugovarateljima u istom ugovoru i u pravilu obvezuju kao i ove.

11. Temeljem izvedenih dokaza sud je utvrdio da je odredba sadržana u članku 6.1. predmetnog ugovora o kreditu kojom je određeno naplata jednokratno 1,10% od iznosa kredita za obradu kreditnog zahtjeva ništetna sukladno odredbi članka 87. stavak 1. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine broj 93/06) jer predstavlja nepoštenu odredbu u smislu odredbe članka 81. stavak 1. istog zakona. Naime, navedeni ugovor o kreditu sklopljen je bez pojedinačnog pregovaranja o takvoj ugovornoj odredbi pa je na taj način tužiteljice kao potrošač stavljena u neravnopravan položaj u odnosu na tuženika, banku, kreditora. Tužitelju je prilikom zaključenja predmetnog ugovora o kreditu trebalo objasniti razloge ugovaranja naknade i objasniti joj na što se ista točno odnosi, pojedinačno o tome pregovarati i na taj način tužitelju kao potrošaču omogućiti da pristane na takvu ugovornu odredbu. Takva ugovorna odredba protivna je i načelu savjesnosti i poštenja iz članka 4. Zakona o obveznim odnosima.

12. Tuženik nije dokazao niti osporio navode tužitelja da se o spornoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo niti je osporio da se radilo o tipskom ugovoru pa je nedvojbeno utvrđeno da se radi o u naprijed sastavljenom standardnom ugovoru o kreditu u kojem tužitelj kao korisnik kredita nije mogao ni na koji način utjecati na sadržaj odredbe ugovora o kreditu koja se odnosi na obvezu plaćanja naknade za obradu kreditnog zahtjeva.

13. Tuženik nije dokazao opravdanost naknade za obradu kredita pa proizlazi zaključak da o predmetnoj naknadi tužitelj nema nikakvih saznanja o tome da su plaćanjem iste pokriveni stvarni troškovi koje tuženik ima za obradu svakog pojedinog zahtjeva i odobravanja kredita.

14. Budući da je sud utvrdio da je ništetna odredba članka 6.1. Ugovora o kreditu broj 212830 koji je sklopljen između parničnih stranaka 7. prosinca 2007. to je sud tužbeni zahtjev tužbe tužitelja radi utvrđenja ništetnosti te odredbe prihvatio i odlučio kao u točki I izreke.

15. Odredbom članka 1111. stavak 1., 2. i 3. Zakona o obveznim odnosima, propisano je da kad dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti ili zakonu, stjecatelj je dužan vratiti ga, odnosno, ako to nije moguće, naknaditi vrijednost postignute koristi. Pod prijelazom imovine razumijeva se i stjecanje koristi izvršenom radnjom. Obaveza vraćanja, odnosno nadoknade vrijednosti nastaje i kad se nešto primi s obzirom na osnovu koja se nije ostvarila ili koja je kasnije otpala. Odredbom članka 1115. Zakona o obveznim odnosima, propisano je da kad se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti plodovi i platiti zatezne kamate, i to, ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva.
15.1. Prema članku 1115. istog zakona kada se vraća ono što je stečeno bez osnove moraju se vratiti plodovi i platiti zatezna kamata i to ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva.
16. Tužitelj je tužbom i tužbenim zahtjevom uz utvrđenje ništetnosti ugovorne odredbe ugovora o kreditu zatražio i isplatu iznosa od 128,60 eur što čini naknadu za obradu kreditnog zahtjeva kojim je od tužitelja naplaćen prilikom isplate kredita.
17. Budući da je sud utvrdio da je odredba članka 6.1. ugovora o kreditu kojeg je tužitelj sklopio s prednikom tuženika 7. prosinca 2007. ništetna to sud nalazi da je tuženik iznos od 128,60 eur koji je tužitelj platio predniku tuženika na ime naknade za obradu kreditnog zahtjeva stekao bez osnove to je tuženik taj iznos dužan vratiti tužitelju.
18. Prema odredbi članka 323. stavak 1. Zakona o obveznim odnosima u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna je vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takvog ugovora, a ako to nije moguće ili se narav onoga što je ispunio protivi vraćanju ima se dati odgovarajuća naknada u novcu prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje.
19. Sukladno odredbi članka 323. stavak 2. istog zakona ugovaratelj koji je kriv za sklapanje ništetnog ugovora odgovoran je svome suugovaratelju za štetu koju trpi zbog ništetnosti ugovora ako ovaj nije znao ili prema okolnosti nije morao znati za postojanje uzroka ništetnosti.
20. U konkretnom slučaju tuženik je na temelju ništetne ugovorne odredbe ostvario korist u vidu naplaćivanja naknade za obradu kreditnog zahtjeva isplatiti tužitelju iznos naknade koju je naplatio temeljem ništetne ugovorne odredbe predmetnog ugovora o kreditu.
21. Sud je tužitelju i dosudio iznos od 128,60 eur što čini kunsku protuvrijednost plaćenog iznosa na ime naknada za obradu kredita od 968,91 kn naplaćenog iznosa.
21.1. Sud je prihvatio i zahtjev tužitelja za isplatom zakonske zatezne kamate koja na dosuđeni iznos naknade za obradu kredita od 128,60 eur teče od 10. prosinca 2007. kada je tužitelju prilikom isplate kredita ta naknada naplaćena jer sud nalazi da je tuženik nepošteni stjecatelj pa je obvezan platiti zateznu kamatu od dana stjecanja sukladno članku 115. Zakona o obveznim odnosima.
22. Stoga je odlučeno kao u točki II izreke.
23. Tuženik je istaknuo i prigovor zastare potraživanja tužitelja.
24. Sud smatra da prigovor zastare potraživanja tuženika nije osnovan.
25. Odredbom članka 328. Zakona o obveznim odnosima propisano je da se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi pa posljedično tome ne može zastarjeti zahtjev tužitelja kojim traži utvrđenje ništetnosti predmetne ugovorne odredbe ugovora o kreditu. U odnosu na zahtjev za isplatom temeljem ništetne ugovorne odredbe, sud nalazi da se radi o restitucijskom zahtjevu prema kojem zastarni rok u slučaju

restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti drugoj sve ono što su primili na temelju ništetnog ugovora u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavak 1. Zakona o obveznim odnosima kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora ili pojedinih njegovih odredbi, a što je slučaj i u ovom postupku donošenjem ove odluke.

26. Odluka o troškovima parničnog postupka temelji se na odredbi članka 154. stavak 1. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23 i 146/25). Sud je kao osnovan priznao trošak tužitelja za sastav tužbe u iznosu od 62,50 eur s PDV-om, za sastav žalbe na rješenje u iznosu od 31,25 eur s PDV-om, za sastav obrazloženog podneska od 17. srpnja 2026. u iznosu od 62,50 eur s PDV-om, za pristup na pripremno ročište održano 8. srpnja 2026. u iznosu od 31,25 eur budući je pripremno ročište bilo odgođeno, za pristup na pripremno ročište održano 31. kolovoza 2026. i na glavnu raspravu održanu 12. listopada 2026. za svaku iznos od 62,50 eur s PDV-om. Dakle sud je kao osnovan priznao trošak zastupanja tužitelja u iznosu od 312,50 eur, a tužitelja je s preostalim zahtjevom za naknadu troškova parničnog postupka sud kao s neosnovanim odbio.

27. Zbog svega navedenog odlučeno je kao u izreci.

U Požegi 29. listopada 2026.

S u d a c:
Ilka Leko

Naputak o pravnom lijeku: Protiv ove presude dopuštena je žalba županijskom sudu. Žalba se podnosi putem ovog suda u roku od 15 dana od dana objave presude, odnosno od primitka prijepisa presude u 3 istovjetna primjerka.

DNA:
1. Odvjetničko društvo Rački i kolege j.t.d., Pisarnica u Slavonskom Brodu, Augusta Cesarca 5
2. Odvjetnik Jurica Barbarić, Vinkovci M. A. Reljkovića 4

Broj zapisa: **9-3088f-60bb6**

Kontrolni broj: **0a406-4be53-d6c43**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:
https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Požegi** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.

ILKA LEKO

Elektronički potpisano: 29.10.2026T12:36:16 (UTC:2026-10-29T11:36:16Z)
Provjera: https://epotpis.rdd.hr/provjera
Broj zapisa: 1e75e19e-9133-41d6-b75a-bfc9372e8a91

Općinski sud u Požegi